

ת"פ 49747/05/18 - מדינת ישראל נגד ממ"ע, עמ"ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49747-05-18 מדינת ישראל נ' עלי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה ישראל ומתמחה, גב'
אביה בניסטי מתביעות ירושלים

המאשימה

נגד

1. ממ"ע

ע"י ב"כ עוה"ד מונעם ת'אבת

2. עמ"ע

ע"י ב"כ עוה"ד אשרף עבד אלקאדר

הנאשמים

גזר דין - נאשם 1

כתב האישום

הנאשמים הם אב ובן. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 14.4.2017 בבית חולים שערי צדק בירושלים, נאשם 1 היה מאושפז עקב ניתוח שעבר ברגלו, וביקש לעזוב את בית החולים לביתו. נאשם 2 הוציאו מהקומה בה שהה והובילו אותו למיין כשנאשם 1 שוכב על מיטת בית חולים. מאבטח שהבחין בנאשמים ניגש אליהם ואמר כי הם יכולים לעזוב את בית החולים, אך אסור להם להוציא את המיטה. בשלב זה, בתוך מתחם בית החולים, הדליק נאשם 1 סיגריה. מאבטח נוסף ניגש אל הנאשמים וביקש מנאשם 1 לכבות את הסיגריה. נאשם 1 הרים את ידו לעבר המאבטח ואמר "בן זונה", "אני אזיין אותך", "חכה חכה אני אטפל בך". המאבטח הזמין משטרה למקום, ונאשם 2 לקח את נאשם 1 לעשן סיגריה בצד. בהמשך למתואר, הגיעו שוטרות למקום, ואחת מהן ניגשה לדבר עם הנאשמים שהיו בתוך הרכב. השוטרת ניגשה תחילה לנאשם 1 ושאלה אותו לשמו, בתגובה אמר נאשם 1 "את על הזין שלי, כל ישראל על הזין שלי" וכן צעק לעבר המאבטחים "אני אזיין אתכם, אני אדקור אתכם". השוטרת ביקשה פעם נוספת מנאשם 1 להזדהות, והסבירה לו שאם לא יעשה זאת, הוא ייעצר. בתגובה אמר נאשם 1: "את יכולה להזדיין, אני לא יוצא מהרכב" והרים ידו לעבר השוטרת. השוטרת ניסתה לפתוח את דלת על מנת לוודא, כי נאשם 1 אינו מחזיק כלי תקיפה, ואז ניגש אליה נאשם 2 ואמר לה: "תעופי מפה, זה ההורים שלי". בשלב זה ביקשה אשתו של נאשם 1 מהשוטרת לאפשר להם ללכת, ויצאה מהרכב. היא החלה להכות באמצעות ידיה על הרכב שלה. השוטרת ביקשה ממנה להיכנס לרכב על מנת שלא להחמיר את המצב. אז ניגש אליה נאשם 2, דחף אותה אל הרכב, ונצמד אליה עם גופו ופניו. השוטרת הדפה את נאשם 2 ובתגובה הוא הדף אותה. נאשם 1 המשיך בסירובו להזדהות בפני השוטרת ואמר לה: "אם בא לך תתני לי דו"ח על זה שעשינתי בבית החולים, אני אשלם 1,000 ₪ ואשתין עליכן. מעבר לזה אני לא עונה לך ולא נותן לך תעודת זהות", וירק לעברה מהרכב. נוכח התנהגות זו, נעצר נאשם 1 והובא לתחנת משטרה. בגין כל אלה הורשע **נאשם 1 באיומים**,

עמוד 1

עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - **חוק העונשין**) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין. **נאשם 2** הורשע בעבירות של **תקיפת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

מהלך הדין

במסגרת ההסדר, הוסכם כי הנאשמים יודו, יורשעו, וישלחו לשירות המבחן לעריכת תסקיר. בהמשך הועבר עניינו של נאשם 2 לבית המשפט הקהילתי, ובעת כתיבת גזר הדין בעניינו של נאשם 1, עניינו של נאשם 2 עודדו תלוי ועומד.

תסקירי שירות המבחן - נאשם 1

בעניינו של נאשם זה הוגשו שני תסקירים, מהם עולה, כי הוא כבן 52, נשוי ואב לשישה ילדים. הנאשם סיים 5 שנות לימודים ומזה שלוש שנים אינו עובד בשל ניתוחים שעבר ברגלו. הנאשם מסר כי הוא סובל מדיכאון כרוני תורשתי ומטופל תרופתית. לאורך השנים עבד בחנות האטליז של אביו, עד שכאמור נפל ונפגע ברגלו. כיום ילדיו עובדים בחנות ועוזרים בכלכלת המשפחה. לדברי הנאשם, הוא החל להשתמש בסמים מסוג חשיש כבר בגיל 11, אך במהלך ארבע השנים האחרונות הפסיק את השימוש בסמים. שירות המבחן ציין, כי זימן את הנאשם מספר פעמים לביצוע בדיקות לגילוי שרידי סם, אך הנאשם לא התייצב. לנאשם רישום פלילי בתחום האלימות, איומים, העלבת עובד ציבור, סחיטה באיומים, הסגת גבול פלילית והחזקת סמים לצריכה עצמית, בין השנים 1992 - 2016. בין היתר, נידון למאסרים מותנים, קנסות ואף ריצה מאסר במקום עבודות שירות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות חלקית בלבד על מעשיו, ותאר כי מדובר בתלונת שווא, זאת לאחר שלא הרגיש טוב וסבל מכאבים לאחר הניתוח שעבר. הנאשם סבור, כי אינו צריך להיענש על התנהגותו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם שלל צורך טיפולי הן בהווה והן בפעמים קודמות בהן הופנה לשירות, והואיל ומדובר בדפוס התנהגות חוזר על עצמו, לא קיימת הפנמה של הצורך בשינוי. לכן שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית או בהמלצה על חלופה עונשית במסגרת הקהילה. תמונה דומה עלתה גם מהתסקיר הנוסף שהוזמן.

חוות דעת פסיכיאטרית

בשל המידע שעלה מהתסקיר לגבי מצבו הנפשי של הנאשם, הוא נשלח לפסיכיאטר המחוזי שבדק אותו וקבע, שהוא אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. מחוות הדעת עלה, כי הנאשם סובל מהפרעה דו-קוטבית וכי הוא מטופל תרופתית מזה כעשרים שנה, ללא צורך באשפוזים.

ראיות לעונש

מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם עולה, כי לחובתו 7 הרשעות קודמות בעבירות אלימות וסמים. הוא ריצה שתי תקופות מאסר קצרות (אחת מהן הומרה מעבודות שירות). אין מחלוקת כי לחובת הנאשם מאסר מותנה בן 21 ימים למשך שלוש שנים בעבירות סמים והפרעה לשוטר, שהוטל עליו בת"פ 39557-11-14 ביום 3.3.2015 (**המאסר המותנה הראשון**), שהוא בר-הפעלה בעניינו. בין הצדדים קיימת מחלוקת ביחס לרלבנטיות תקופת מאסר על-תנאי בת 4 חודשים למשך 3 שנים בעבירות כלפי שוטרים ועובדי ציבור, שהוטלה עליו בת"פ 4067/07 ביום 18.2.2014.

(המאסר המותנה השני), ולשיטת המאשימה, היא בת-הפעלה, ולשיטת הסניגור אינה חלה. על כך בהמשך.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שבין 6 ל-18 חודשי מאסר, וביקשה להטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר תוך הפעלה מצטברת של שתי תקופות התנאי. מאידך טען הסניגור לקרבת הנאשם לסייג האחריות הפלילית נוכח מצבו הנפשי. בנוסף טען הסניגור, כי אלמלא תקופות התנאי, היה מקום לעתור להסתפק במאסר מותנה בנסיבות המקרה ובהתחשב בחלוף הזמן והיעדר פתיחה של תיקים חדשים. לטעמו, הנסיבות מצדיקות את הארכת המאסרים המותנים, נוכח נסיבותיו האישיות והבריאותיות של הנאשם.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פגעו בערך שלטון החוק ובנגזרת שלו, והיא ההגנה על שלוחי המדינה הפועלים למימוש שלטון החוק, דהיינו השוטרים, שאמונים על שמירת הסדר הציבורי. האיומים וההפרעה לשוטרים יש בה לפגוע בכבודם כבני אדם ובאוטונומיה שלהם, ויש חומרה בניסיון להלך אימים על שוטר בשל מילוי תפקידו. בנסיבות המקרה הפגיעה בערך המוגן היא ניכרת לנוכח ההתנהגות האגרסיבית של הנאשם כלפי השוטרים ואנשי בית החולים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת, אלא במעשים שבאו בתגובה לכך שהמאבטח הזמין את המשטרה לנוכח התנהגות הנאשמים, התנהגות שאינה נורמטיבית ואין מקומה במקום ציבורי. מקובל עלי, כי בשל מאפייני אישיותו של הנאשם ובעיותיו הנפשיות, הוא התנהג כפי שהתנהג, בצורה בוטה ומכוערת. ואולם, גם אם יש לנאשם קושי בשיפוט מעשיו וקושי להבין כי מדובר במעשים מכוערים, מתגובות המאבטחים והשוטרים צריך היה להבין שמדובר במעשים שאינם מקובלים. לכן, הוא אחראי למעשיו במידה רבה, אם כי כאמור, אלו מושפעים ממאפייני אישיותו עליהם פורט בתסקירים ובחוות הדעת הפסיכיאטרית. מעשיו של נאשם 1 הובילו להתדרדרות האלימה שבאה לידי ביטוי במעשיו של נאשם 2 ובאלימות המילולית שהפעיל נאשם 1. הנזק שנגרם הוא עצם ההפרעה לפעילות בית החולים והמשטרה.

מדיניות הענישה הנוהגת - הניסיון מלמד, כי עבירה של הפרעה לשוטר לרוב מצטרפת לעבירות נוספות וברגיל, אינה עומדת לבדה, אלא בתוך מסכת מעשים כמו בענייננו, לכן, טווח הענישה בשל עבירה זו הוא נרחב. ברע"פ 5023/18 **בדיר** נ' מ"י (מיום 28.6.2018) שם דובר באירוע שכלל עבירות אלימות והפרת הוראה חוקית נוסף להפרעה לשוטר, אושר מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי למאסר קצר בנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, ונגזרו 5 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 85/17 **הרוש** נ' מ"י (מיום 4.1.2017) אושר מתחם שבין מאסר על תנאי לשלושה חודשי מאסר באירוע אלימות חמור בהרבה מענייננו, שם אושר עונש מאסר בן 7 חודשים. ברע"פ 4265/15 **דדון** נ' מ"י (מיום 22.6.2015)

נדון מקרה שבו איים אדם על אחר ברצח ותקף אותו. שם נקבע מתחם שבין 3 חודשי מאסר ועד 14 חודשים, והנאשם נשלח ל-4 חודשי מאסר בפועל והופעל בגינו עונש מאסר מותנה.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה בעניינו של הנאשם 1 צריך לעמוד על חודש ל-8 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: לזכות הנאשם קבלת האחריות והחסכון בהבאת העדים. עם זאת, כעולה מהתסקירים ומחוות הדעת, קבלת האחריות חלקית בלבד, ולמעשה, לנאשם אין תובנה ביחס לפסול שבמעשיו, דבר המחייב את המסקנה, כי קיים סיכוי לכך שאלה יישנו, כפי שמעיד גם עברו הפלילי. אמנם, קיים קשר בין מצבו הנפשי של הנאשם ליכולתו המוגבלת להימנע ממעשים דומים, ואולם היעדר רצונו בטיפול ובקבלת כלים להפחתת סיכון להישנות בעתיד יזקק לחובתו. בנוסף, לחובת הנאשם עברו הפלילי והמאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו.

המיקום במתחם - יש למקם את הנאשם בחלק הראשון של המתחם.

המאסרים המותנים

במוקד המחלוקת בין הצדדים שאלת תחולתו של המאסר המותנה השני. מבחינה כרונולוגית, ביום 18.2.2014 נדון הנאשם ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות בת"פ 4067/07, תוך שנקבע כי העבודות יחלו ביום 29.4.2014. תקופת המאסר המותנה השני - 3 חודשים למשך 3 חודשים הוטלה מבלי שנקבע דבר לגבי תחילתה. מטופס "איתור כליאות" שהגישה המאשימה בעת הצגת הראיות לעונש עולה, כי בגין ת"פ 4067/07 האמור ריצה הנאשם את עונשו בדרך של מאסר ממש, החל מיום 2.11.2014 ועד ליום 11.1.2015 עת שוחרר. הסניגור טוען כי משעה שעל הנאשם הוטלו עבודות שירות ולא מאסר בפועל, יש למנות את התקופה מיום גזר הדין, דהיינו 18.2.2014, כך שתקופת התנאי הסתיימה ביום 17.2.2017, כלומר, כחודשיים ושלושה ימים לפני ביצוע העבירות בהן הורשע לפני (14.4.2017). מנגד טוענת המאשימה בהסתמכה על לשון החוק ופרשנות הפסיקה, כי יש למנות את תחילת תקופת התנאי מסיום ריצוי עבודות השירות או המאסר.

ובכן, דעתי כדעת המאשימה בעניין זה.

ראשית, סעיף 52(ג) לחוק העונשין קובע כך:

"תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר; אולם תקופה שאסיר נמצא בה מחוץ לבית הסוהר בשל שחרור בערובה מכח סימן ב' בפרק ג' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בשל חופשה מיוחדת או מכח סימן ב' לפרק ו', יראו אותה כתקופת תנאי מצטברת לתקופת התנאי שקבע בית המשפט; והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת".

שנית, בית המשפט העליון עמד במספר פסקי דין על כך שתכליתו של המאסר על-תנאי היא הרתעתית וצופה פני עתיד. לכן, אם אדם ההיגיון הוא, שתקופת מאסר מותנה שתחול בתוך תקופת ריצוי מאסר בפועל, תחמיץ את ייעודה ההרתעתי, ועל כן, תקופת התנאי תיספר רק מסיום ריצוי מאסר, ולעניין זה, גם מאסר בעבודות שירות הנחשב למאסר המבוצע בדרך אחרת. בהקשר זה מפנה לע"פ 1123/07 חמדאן נ' מ"י (מיום 25.6.2007) בעמ' 3; ע"פ 4180/92

מ"י נ' נעים (מיום 21.3.1994) בפסקה 4(ה) לפסק-דינו של כב' השופט קדמי; ע"פ 1779/92 מ"י נ' כחיל (מיום 29.3.1993) בפסק-דינו של כב' השופט ברק; ת"פ (מחוזי ת"א-יפו) 40234/06 מ"י נ' מוסא ואח' (מיום 1.5.2007).

לפיכך, יש למנות את תחילת תחולת התנאי מיום סיום ריצוי העונש, דהיינו, 11.1.2015, ועד 10.1.2018. מכאן שהעבירות נעברו בתוך תקופת התנאי השני.

אשר לעתירה להאריך את המאסר המותנה, אני דוחה עתירה זו נוכל התנהלות הנאשם שאינה מצדיקה חריגה משורת הדין בעניינו.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חודשיים ויום מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בתיק זה לפי חישוב שב"ס שיכריע;
 - ב. מפעיל את תקופת המאסר המותנה הראשון (21 ימים) בחופף;
 - ג. מפעיל את תקופת המאסר המותנה השני (4 חודשים) חודשיים בחופף וחודשיים במצטבר, כך שבסך הכל ירצה הנאשם ארבעה חודשי מאסר ויום אחד מאחורי סורג ובריה, בניכוי ימי מעצרו ע"פ חישוב שב"ס שיכריע;
 - ד. 6 חודשי מאסר שלא ירצו אלא אם יעבור הנאשם בתוך 3 שנים משחרורו כל עבירה כלפי שוטרים וכן כל עבירת אלימות לרבות איומים;
 - ה. קנס בסך 500 ₪ או יומיים מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם עד ליום 1.4.2022;
 - ו. פיצוי בסך 500 ₪ לעדת תביעה 2 מעיין זוהר. הפיצוי ישולם עד ליום 1.4.2022.
- ניתן לקזז מכל הפקדה שבתיק על אף הודעת עיקול, וככל שלא קיימת הודעת עיקול וקיימת יתרת זכות ניתן להשיב לנאשם.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, 27 דצמבר 2021, כ"ג טבת תשפ"ב